

THE
NOVÉ NOVÉ
FRONTY

SCHROTT
MAGAZIN

THE
NOVÉ NOVÉ
FRONTY

Tak se po dlouhý době objevuje zase pár stránek našeho anti - časopisu. Nebýt Jaminy, tak by to trvalo asi o hodně dýl. Má na tom zásluhu více méně ona že obnovila činnost ,jaksi zapomenutého Punk - maglajzu, hlavně tím, že zašala psát. No ale k věci. Časáku jsme dali název SCHROTT-MAGAZIN. Je to vlastně takový občasný informačník vydávaný HNF a je i vlastně pro jeho potřebu. Často totiž ani sami nemáme čas si o některých věcech promluvit, takže i proto tedy tato forma. Je to vše psaný úplně jiným/lidským /stylem a nechceme to nijak dále šířit. M, to sloužit jako takový informačník jihlavských punkie a i prostor pro určitou jinou formu vyjádření. Rádi uvítáme věco "z vaší tykve". Už jen proto ,že je to takové soukromě dělané to myslím nemusí přijít do jiných rukou. Tak to by bylo tak na úvod a můžete začít.

MOTTO.

Co si myslíš o tom když se říká, že je punk mrtvý ?

ROTTEN :To je nejsměšnější věc co jsem slyšel. Na druhé straně je to skvělá metoda jak se zbavit kapel které začaly hrát, aniž by měly co říci.

Co je to vlastně punk ?

ROTTEN :To není možný říci jednou větou. Punk je cit. Punk je proti pokrytectví a proti jednotvárnosti. Punk je pro mladý lidi, který chtějí žít jinak .

Sněhurka a sedm malých skins

Sněhurka byla punkáč. Rozdrbané vlasy jí trčely na všechny strany a v předu po tváři jí visel zrzavý pruh vlasů až k bradě. Dalo se jen stěží určit jakou měly původně barvu, protože teď se hlava podobala spíš duze, než čemukoli jinému.

Oblékala se zásadně celá do černého, ale někdy jí bylo možno vidět i v hnědé kožárně. Každý její krok doprovázelo nemelodické chřastění a cinkání všech možných řetězů, řetízků a kožených náramků s ocelovými hroty. Na nohách nosovala těžké kožené boty, nejčastěji polokanady.

Každý ‚normální člověk‘ by jí považoval za strašidlo a za nebezpečného blázna, protože Sněhurka vypadala opravdu agresivně. Naštěstí bydlela v bývalé hájovně uprostřed lesa. Otlučená barabizna nikoho nelákala a tak měla Sněhurka klid.

Vlastně se ani Sněhurka nejmenovala. V dokumentech na okrsku SNB a v matrice měla úřední jméno Emílie Krátká; Sněhurka si říkala od té doby, co se poznala se skinheads.

Pracovala u technických služeb, u popelářů, /protože to byl jediný podnik, kde nadřizeným nevadilo jak vypadá/. Jednou, když na smetišti vysejpalí auto, se šla Sněhurka porozhlédnout, jestli nenajde něco k doplnění ‚šatníku‘. Najdou se totiž ‚takoví blázni, co vyhodí do popelnice třeba starou koženou bundu jenom proto, že je odřená nebo roztržená.

Nejednou odněkud přilétla prázdná plechovka od džusu a praštila jí do ramene. Sněhurka se naštvala, odepnula řetěz a zamířila do míst, kde zahlédla nějaký pohyb. Rvaček se nebála. Jednak byla na nějakou tu ránu zvyklá /z občasných výslechů ve městech, kde způsobila šok u lidí, co rádi telefonují...../, a za ta léta tahání popelnic, už dávno přestala být křehká dívka.

Obešla několik hromed ruin a zastavila se na malém plácku. Na druhém konci se vynořilo, se smíchem a pošklebky, sedm, asi 14-16ti letých spratků, oblečených do riflí s vyhrnutými nohavicemi, maskáčových kalhot, snad ještě z II. světové války a nejrůznějších kožených bund a vest, a jeden měl něco, v čem jenom s notnou dávkou fantazie poznala bývalou riflovou bundu. Jedno měli ale společné: Okované kožené boty a dohola vyholené hlavy - Skins !

Vzduchem proletělo několik nadávek a posměšků skrz vlasy; z jedné strany, že má vlasů nějak moc, z druhé, že na ně se zas nedostalo a sem tam i kamen nebo flaška. Brzy je to však přestalo bavit a radši se seznámili.

Mládenci byli z jednoho učiliště. V létě na čundru potkali partu skinů a dali se dohromady. A jelikož jim jejich názory mluvily z duše, nebylo od slov daleko k činům. Po návratu se rodiče velice divili, jak se jejich synové změnili. Když nepomáhaly ani výprasky ani domluvy a domácí vězení, tak to nakonec vzdali.

Horší to bylo v září při nástupu do školy. Svým zevnějškem způsobili takový šok, že byli okamžitě ohodnoceni důtkami ředitele a pohovorem v ředitelně. Navíc, závod kam chodili na praxi, měl družbu s Vietnamem a Koreou a bylo jich tam na zaučení víc než dost. Okamžitě vypukla skrytá válka mezi skins a opicemi, jak jim říkali. Vyvrcholilo to otevřeným bojem a vyhazovem výtržníků z učiliště. Mládenci po dlouhém a bezvýsledném hledání nakonec zakotvili u Technických služeb.

Ozval se klakson a Sněhurka musela jít po práci. Čekala jí ještě jedna cesta po městě na stupátku KUKAvozu.

Odpoledne se znovu potkali u oběda. Přišla v pravý čas, aby zabránila novému konfliktu. Jeden mladý cikán, si klidně a drze k nim přisedl, což chlapci nemínili trpět. Naštěstí ho Sněhurka trochu znala a tak se jí podařilo věc v klidu vyřešit. Vysvětlila mu, že by pro jeho zdraví bylo lepší, kdyby si sedl na druhý konec jídelny a hochy zklidnila, protože cikáni tvořili 95% zaměstnanců. Sedla si k nim, čímž se stůl zaplnil a už nehrozilo, že by se incident znovu opakoval. Vyslechla si sice pár narážek, "že se o ně stará jak o své haranty, a že je jak z Sněhurka mezi trpajzlíky" /ve svých 23 je všechny řádně převyšovala/, ale na podobné už byla zvyklá. Jen ta "Sněhurka" jí už zůstala.

Jednou šla Sněhurka s klukama do kina. Dávali zrovna válečný film z II. světové války. Zabrali hned první řadu, aby to měli blíž k bojišti. Těsně před začátkem filmu přišli čtyři vietnamci a svou šišlavou hatmatilkou se dožadovali uvolnění míst, na které měli už koupené lístky. Ozval se výbuch smíchu a holé hlavy se rozkymácely v záchvatu veselí. Když se uklidnili, vyhodili je se slovy, "že je to český film a český kino

a když už mají tolik drzosti sem přijít, tak ať se leskavě chovají slušně, jako na návštěvě a nevotravujou". Mezitím si ale jeden Ho-či-minův synek přivedl na pomoc uvaděčku a ta zjednala pořádek. Vietnamci si sedli a Sněhurka si s klukama musela jít sednout jinam. Ve skinech planul vztek a myšlenka na pomstu, že tu drzost a ne náhodou si sedli hned za ně. Mezitím už začal předfilm a jako kdyby je chtěl odškodnit, byl o vietnamsko-americké válce. Šikmoočí v první řadě hned začali žvatlet, ale přestali jako když utne, jen co zaslechli ze zadu první narážku, která je přirovnávala k těm na plátně. Skini se náramně bavili. Na plátně mlátili "žlutý huby" a průvodní komentář, ve kterém je rozhorlený hlasatel litoval, nikoho nezajímal. Komentovali to žlutáskům podle svého. Ve chvíli, kdy na plátně jednotka američanů zmasakrovala skupinu vietnamských partizánů, se rozjaření skini vrhli na své čtyři oběti. Hanzi vytáhl nůžky a jal se milého skřítka stříhat. Ostatní nelenili a přidali se aspoň spínacími špendlíky, pěstmi a svými okovanými botami. Ti to už nevydrželi a prchli. Mládenci slavili vítězství. Bohužel ne dlouho. Vzápětí se přiřítila uvaděčka a začala je fackami hnát ven. Byl to kolos. A tak se všichni ocitli venku na chodníku.

Večer ovšem mnoho nepokročil a nebylo co dělat. Zamířili proto k hospůdce „U zeleného kohouta“. Byl to sice ten nejhorší pajzl ve městě, ale hospodský se nikdy nezdráhal jim nalít. Už z dálky je vítal nápis " FOR EUROPEANS ONLY " na jedné z bočních zdí. Také jejich práce. Ale měla úspěch. Za tu dobu se tam žádný barevný neukázal a i cikáni si po čase vybrali jiný lokál.

Celou cestu slibovali Sněhurce, že se dnes bude pít jejich oblíbený nápoj. Skinsmix. Měli svou první výplatu a tak se chtěli revanšovat. Předtím je vždy Sněhurka hostila.

Nahrnuli se ke svému oblíbenému stolu a začali pokřikovat na hospodského Alfréda, "Že dnes bude mít pořádnou tržbu, ta ať sebou hodí". Starý Alfréd flegmaticky přinesl obědovaná piva a basu rumu. Přivítal ho nadšený řev. Fric s Helmutem ho lákali, „Ať si k nim přisedne, že už má beztak, tak málo vlasů, že by mezi ně zapadl". Starý Alfréd jen apaticky zavrtěl hlavou a šel pro další piva. Skinsmix tekl proudem a za chvíli už vládla nevázaná zábava. Pozvali na jednu rundu svého přítele Klauze. Byl to nerudný pán, ale dobře si s ním rozuměli, protože z celého srdce nenáviděl černé. Jmenoval se Karel Kowalski,